

Alkotmánybíróság

Dr.Bitskey Botond főtitkár úr részére!

ügyszám: [REDACTED]

[REDACTED], a korábban csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőm, [REDACTED] ügyvéd útján a fenti számú ügyben panaszom részletes indoklását az alábbiak szerint szeretném a T. Alkotmánybíróság tudomására hozni:

Tisztességes eljáráshoz, védekezéshez való jogom sérelme:

Különösen indokolt lett volna az elfogásomat követő haladéktalan-szóbeli vagy írásbeli- tájékoztatásom az elfogás és a szájnyalkahártya törlet levételének jogalapjáról és céljáról, még mielőtt a rendőrség az ügyben meghatározó jelentőségű bizonyíték, vagyis a genetikai minta átadására kötelezett, azonban ez elmaradt.

2009.augusztus 21-én hajnali 2óra 15 perckor óra fogtak el, 3 körül genetikai mintát (szájnyalkahártya törlet) vettek tőlem, utána Budapestre szállítottak, a Nemzeti Nyomozó Iroda Aradi utcai épületébe. Ott 2009.augusztus 21-én reggel 9óra 5 perckor közölték a gyanúsítást (az azt megalapozó,alátámasztó tények, bizonyítékok közlése nélkül), megkezdték a kihallgatásomat, anélkül, hogy jogaimra figyelmeztettek volna, illetve részemre védőt kirendeltek volna(a szájnyalkahártya mintavételi jegyzőkönyvet is ekkor, utólag írtam alá), ez a védekezéshez, önvádra kötelezés tilalmához fűződő jogom súlyos megsértése.

A tisztességes eljáráshoz/védekezéshez való jog sérelme a bűnjelkezelés, a fegyverszakértők eljárása során, hogy nyomozás során a Bűnügyi Szakértő és Kutató Intézet (BSZKI) fegyverszakértői osztálya végezte el az egyes bűncselekmények helyszínén feltalált lőszermaradványok és a 2009.augusztus 21-én a munkahelyemen, a [REDACTED] szórakozóhelyen lefoglalt löfegyverekkel leadott, próbálövéséből származó lőmaradványok összehasonlító vizsgálatát. A vádemelés alapját képező ügydöntő fegyverszakértői vélemény (száma:7000-1419/3.,5.,12.,14./2009) a lőmaradványok összehasonlítása tekintetében semmiféle dokumentációt, magyarázatot nem tartalmaz, kizárólag az eredmény-közlésre szorítkozik, vagyis a szakértők megjelölték a bűncselekmény helyszínét, és hogy álláspontjuk szerint melyik lefoglalt fegyverből adtak le lövéseket és milyen lőszerral. A tárgyaláson a szakértők azt állították, hogy semmiféle kötelezettségük nincs a vizsgálatok dokumentálására és nincs is rá szükség, ugyanakkor egyetlen választ sem tudtak arra adni, prezentálni, hogy az egyes bűnjelek esetében melyek voltak az azonosításra vezető konkrét nyomok. Védői kérdésre azt is elmondták, hogy a próbálövéséből származó lőmaradványokat megsemmisítették, így nincs lehetőség a vizsgálatok rekonstruálására, kontrolvizsgálatokra.

A tárgyaláson több lényeges ponton váratlanul megváltoztatták a ténymegállapításaikat, kirívó, hogy a VIII-as tényállás szerinti bűncselekmény vonatkozásában (Alsózsolca településen történtek) állításuk szerint tévedésből más gyártmányú lőszert jelöltek meg a szakvéleményükben, mint amelyet a rendőrség a bűncselekményt követően a helyszínen talált. A hirtelen változtatást semmivel nem tudták igazolni, hiszen dokumentáció nem készült a vizsgálatok során.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV 982-2 2576
Érkezett:	2016 JÚN 30.
Példány:	1
Melléklet:	Kezelőiroda: 1

A védelem lehetetlen helyzetbe került, mivel a véleményezés folyamatából kiiktatták az eljárási garanciákat, nincs nyomon követés, nincs kontroll, nincs lehetőség érdemben vitatni a pusztán végeredmények közlésére szorítkozó szakvéleményt.

A tisztességes eljáráshoz való jogom sérelme a IV.rendű vádlottal -aki rám terhelő vallomást tett- az alábbiakban manifesztálódik:

IV. rendű [REDACTED] - hivatásos katonai jogviszonya mellett- 2004. óta a Katonai Biztonsági Hivatal beszerezett embere, informátora volt, feladatát képezte szélsőséges csoportok, személyek megfigyelése(ez akkor jutott a tudomásomra, amikor tartótisztjét, [REDACTED] a tárgyaláson kihallgatták).

Az elítélésem alapját képező cselekményeket évekkel megelőzően, már információkat gyűjtött [REDACTED] [REDACTED] II. rendű elítéltről-aki a testvérem- és a környezetéről: felvette az általa megfigyelt csoport külsőségeit, részt vett az általuk szervezett/látogatott rendezvényeken, látszólag azonosult az eszmerendszerükkel. Színlelt szélsőséges nézeteit széles körben hangoztatta, etnikai indíttatású emberölések elkövetésére felhívásokat tett közzé. Célirányosan épült be a jelen ügyben érintett személyi körbe, ahol tovább folytatta az uszító felhívásokat, majd saját bevallása szerint jelentős szerepet vállalt két személy meggyilkolásában.

Elfogása körülményei tisztázatlanok, ellentmondásosak.

A rendőrségi kihallgatásai során 2010.január 28-án azt állította, hogy titoktartási kötelezettsége miatt nem áll módjában feltárni a cselekmények részleteit, körülményeit, a Katonai Biztonsági Hivatal pedig letagadta először a kapcsolatot, a kapcsolattartó tiszt tanúkihallgatása során valótlán vallomást tett, hamis adatokat tárt a hatóság elé.

A nyomozó hatóság nem tisztázta a terhelte informátori tevékenységét, az általa,rólam-és a testvéremről- szolgáltatott információk körét/terjedelmét/mibenlétét, az uszító felhívásait tartalmazó adathordozót mellőzték, eltűntek a rá nézve terhelő tartalmú bizonyítékok.

Ugyanakkor a rám nézve terhelő vallomásait a bíróságok kivétel nélkül elfogadták, annak alapján került megállapításra, hogy a X. tényállási pontba foglalt emberölést én követtem el, és a XI. tényállás szerinti bűncselekményben közreműködtem. Semmi más konkrét bizonyíték (helyszíni nyomok, lőfegyver azonosítás, szemtanúk, genetikai minta) nem merült fel velem kapcsolatban.

Az elsőfokú bíróság elnöke 2011. május 20-án megkereste [REDACTED] vezérőrnagyot, a Katonai Biztonsági Hivatal főigazgatóját, hogy velem és a testvéremmel kapcsolatban vannak e a hivatalnak bármiféle adatai, mivel a büntetőeljárás során adatok merültek fel arra, hogy a IV.rendű elítélte engem és testvéremet három éven keresztül (2006 évtől 2008 áprilisáig) megfigyelt, rólunk információkat szerzett be, illetőleg ilyen tartalmú megkeresés iránti indítvány a védőm részéről is elhangzott.

A Hivatal 2011.augusztus 26-án tájékoztatta a tanács elnökét, hogy az ilyen tartalmú információgyűjtés minősített adatot képez (amelynek megismeréséhez a 2009.évi CLV.törvény értelmében a minősítő által adott megismerési engedély szükséges illetve ugyanezen törvény 2§(2) bekezdése rögzíti a szükséges ismeret elvét, amelynek alapján a hivatalos személy-azaz a bíró is- az állami vagy

közfeladata ellátásához feltétlenül szükséges mértékben ismerheti meg ezen adatokat), a bírói megkeresésben feltett kérdések a védhető közérdek körébe tartoznak. Ennek ellenére a főigazgató a lehetővé tette a tanács elnökének teljes körűen az iratokba való betekintést, ami súlyos hátrányba hozta a védelmet, mivel ezen adatokat a védelem nem ismerte meg, illetve ez jogsértő cselekmény is volt, mivel a tanács elnökének a főigazgató engedélyezte az iratbetekintést, tehát nem a minősítő és arra nincs adat az iratok közt, hogy mi volt az a feltétlenül szükséges mérték, ami indokoltta tette az iratokba való betekintést.

A IV. rendű elítélt védekezésének hamis tartalmával mindvégig tisztában voltak a hatóságok, ezt tárgyalta a Magyar Országgyűlés Nemzetbiztonsági Bizottsága, de az erről készült jelentés titkosítását csak a jogerős ítélet meghozatalát követően oldották fel, a védelem előtt ebben az esetben is elzárták az iratok megismerésének lehetőségét.

A X-XI. tényállás szerinti cselekmények nem valósultak volna meg a közreműködése nélkül, attól függetlenül, hogy titkos megbízásra cselekedett, vagy őt magát is manipulálták a hatóságok, vagy pedig a saját helyzetét félreértve vett részt a bűncselekményekben

A tisztességes eljáráshoz való jogom sérelme a tanúkihallgatások kapcsán:

A nyomozó hatóság a II. tényállás szerinti bűncselekmény nem magyar állampolgárságú sértetteit törvénysértően kihallgatta, a vallomásaikat a nyomozás befejezését követően tárták elő [REDACTED].

Az elsőfokú bíróság nem hallgatta ki a nem magyar állampolgárságú sértetteket, távollétükben egyszerűen felolvasta a vallomásaikról készült jegyzőkönyveket, ezért érdemben nem volt lehetőségem vitatni a vallomásaikat.

Különösen aggályos, hogy a nem magyar állampolgárságú sértettek a nyomozás során több, egymásnak ellentmondásos vallomást adtak elő, a tárgyaláson-a távollétükben- nem került sor az ellentmondások tisztázására, az elsőfokú bíróság- és a fellebbviteli bíróságok is- önkényesen választotta ki a vádat alátámasztó verziókat, továbbá a magyar nyelvet nem ismerő, írni-olvasni nem tudó sértetteket hatósági tanú és tolmács közreműködése nélkül hallgatták ki, ami a magyar Büntetőeljárás törvény szerint eleve kizárja a bizonyíték jogszerűségét és felhasználhatóságát, ennek ellenére az ügyészség és a bíróságok kifogástalannak állítják be ezeket a vallomásokat is és maradéktalanul felhasználták őket.

Az elsőfokú bíróság a nem magyar állampolgárságú sértettek vallomására hivatkozott, amikor a vád szerinti foglalkozás körében elkövetett szándékos veszélyeztetés büntetést súlyosabb, emberölés kísérlete büntetének minősítették, a vonatkozó fellebbezéseket nem bírálták el.

Rendkívül hátrányosan érintett, hogy a IV. rendű terhelt, miután a terhelt társak és a védők megkérdőjelezték a vallomása hitelességét, a további vallomástételt megtagadta, nem ismételte meg a terhelő nyomozati vallomását, kérdéseket nem intézhettem hozzá, ennek ellenére a rám nézve terhelő nyomozati vallomásait változatlan nyomatékkkal vették figyelembe, az elítélésem döntően ezekre a vallomásokra alapozták a bíróságok, így valamennyi bíróság megsértette a tisztességes eljáráshoz fűződő jogaimat.

Szintén a pártatlan, elfogulatlan bírósághoz és a tisztességes eljáráshoz fűződő jogom sérelme, hogy a bírósági tárgyalásokon (jellemzően az elsőfokú

tárgyaláson) a nyomozó hatóság, a szakértők és más hatóságok tömegével csatoltak be olyan bizonyítékokat, amelyek már a nyomozás során rendelkezésre álltak. Már ez is rendre felborította a védelmi stratégiát. Ezen felül a nyomozó hatóság és az elsőfokú bíróság elnöke közvetlen informális kapcsolatával visszaélve - és a nyomozó hatóság külön megkeresés nélkül is- bizonyítékok átadásával befolyásolta a bizonyítási eljárást és instruálta a bíróságot. A bíróság és a nyomozó hatóság is nyomozást folytatott ellenem a bírósági eljárás során is, ez a nyomozás a mai napig folyamatban van, eredménytelen, ebben tanúként hallgattak ki, miközben ugyanebben az ügyben-a rablási cselekmény- vádlott voltam.

Ennek keretében 2013.szeptember 16-án házkutatást tartottak nálam a fogva tartási helyemen, a Márianosztrai Fegyház és Börtönben, kihallgatták többször és meg is figyelték a családtagjaimat, ismerőseimet, megfigyelés alá vonták a védőm kapcsolattartását, zárkatársaimat kihallgatták. Az így keletkezett nyomozati anyagból terhelőnek tartott adatokat közvetlenül megküldték az elsőfokú bíróság tanácsa elnökének.

A Központi Nyomozó Főügyészség 2013.november 19-én, vagyis az elsőfokú bírósági ítélet kihirdetését követően, megküldte az elsőfokú bíróságnak [REDACTED] más eljárásban keletkezett, rám nézve terhelő tanúvallomását (1064 és 1067.számú bírósági irat).

Az elsőfokú bírósági ítélet indoklása ekkorra még nem készült el, azt csak 2014.július 23-án kézbesítették számomra.

Az utóbb, az iratok közé csatolt tanúvallomásról csak-mintegy véletlenül- 2016.március 30-án szereztem tudomást, a számomra engedélyezett iratismertetésen.

A tanúvallomást az elsőfokú bíróság felhasználta az ítélet indoklásához, a vallomásról készült jegyzőkönyv 5-10 oldalán leírtakat beemelte az indoklásba, az ítélet 215-215, 266-267, 341, 779 és 880.oldalon leírtak szerint.

A másodfokú bírósági tárgyaláson hiába kérte a védelem a folyamatban lévő nyomozás (köztük a fenti jegyzőkönyv) irataiba történő betekintést, azt végül elutasították(másodfokú eljárásról készült tárgyalási jegyzőkönyv, 5.,7. és másodfokú bírósági ítélet 128.oldal).

A másodfokú bírósági ítéletben a védelem elől elzárt és más nyomozásban keletkezett iratokra is történt hivatkozás (másodfokú bírósági ítélet 132-133.oldal).

Az első, másod és harmadfokú bíróságnak is rendelkezésre állt az utóbb becsatolt tanúvallomás, az elsőfokú bírósági eljárás iratai közt, így az ügyészség számára is éppúgy hozzáférhető volt az irat.

Szintén a tisztességes eljáráshoz, védekezéshez, önvádra kötelezéshez való jogom sérelme, hogy azzal, hogy a nyomozó hatóság az elfogásomat követően Debrecenből azonnal Budapestre szállított - védőt csak az első kihallgatásom után, 2009.augusztus 21-én 13 órakor rendelték ki részemre- eleve megakadályozta a lényeges nyomozati cselekményeken történő részvételemet (szemle, házkutatás a munkahelyemen, [REDACTED] utcai ingatlanon és a mikepércsi lakásomon) illetőleg a

tudtomon kívül elszállították a használatomban lévő [REDACTED] forgalmi rendszámú személygépkocsit.

Ezen nyomozási cselekmények helyszínéről eltávolítottak, -törvényes jogaimat nem gyakorolhattam- pedig ezeken a helyszíneken lelték fel az engem terhelő bizonyítékok nagy részét.

Engem, a terhelt társaimat és a védőket módszeresen kizárták az egyes eljárási cselekményekből, azokat az értesítésünk nélkül folytatták le, azokon csak a nyomozó hatóság tagjai, vagy csak a bíróság és az ügyészség voltak jelen (az én és védőm előzetes értesítését, a jelenléti jogot, indítványok, észrevételek megtételét a hazai jog is garantálja, elemi érdekem lett volna, hogy ezeket a jogaimat gyakorolhassam).

A nyomozás során nem értesítettek (a védőmet sem) a 2010.április 7-én Debrecenben (Menekülttábor) és 2010.április 27-én a Nyíradony-Tamásipusztá településen megtartott szemle-bizonyítási kísérletről.

Az elsőfokú bíróság nem értesített (a védőt sem) a 2011. november 14-én Kisléta településen az ügyésszel közösen megtartott bírói szemléről, illetve ellehetetlenítette, hogy részt vegyek (vagy a védő) a 2012. október 9-én, Tiszalökön megtartott bizonyítási kísérleten.

A tisztességes eljáráshoz, védekezéshez, önvádra kötelezéshez való jogom sérelme, hogy a nyomozó hatóság önmagamra terhelő bizonyítékok átadására kényszerített:

Elfogásomkor -amikor közel 100 fekete ruhás kommandós lepte el a [REDACTED] szórakozóhelyet- azonnal levittek a földre, a földön tartottak, a hátamra térdeltek, megbilincseltek, testi kényszer alkalmazásával tőlem szájnyalkahártya törletet vettek.

Sem szóban, sem írásban nem tájékoztattak sem az elfogás, sem a mintavétel okáról, ezek után is csak annyit közöltek, hogy Budapestre szállítanak. Első kihallgatásom során egyáltalán nem figyelmeztettek a törvényes jogaimra, részemre védőt nem rendeltek ki.

Annak ellenére, hogy megtagadtam a vallomástételt, folyamatosan kérdeztettek, megkísérelték a testvéremmel való szembesítést. A hatóság által kirendelt védő, dr [REDACTED] asszisztált a nyomozó hatóság által elkövetett törvénytelen ségekhez.

A gyanúsítotti kihallgatásom során felhasználták- a kihallgatási jegyzőkönyvembe átemelték- a rólam készített elmeorvosszakértői vélemény leleti részét.

A nyomozás előrehaladott szakaszában szankciók kilátásba helyezésével két alkalommal tanúként hallgattak ki, a bíróságok széles körben hivatkoztak bizonyítékként a tőlem beszerzett tanúvallomásokra-holott, azokat ki kellett volna zárni a bizonyítékok köréből- az ezzel kapcsolatos panaszaimat, kifogásaimat, fellebbezéseimet nem bírálták el, nem vették figyelembe a Legfőbb Ügyész állásfoglalásában foglaltakat, hogy aki potenciális gyanúsított-márpedig én az voltam- megelőzőleg nem hallgatható ki tanúként, az minden emberi jognak ellentmond.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a széleskörű tartalmi hivatkozáson túl konkrét hivatkozás történt a nyomozás során történt tanúkénti kihallgatásomra, az ítélet

235,342,468 és 501 oldalán, a bünszervezeti elkövetés megállapításakor, az I.tényállás és a fegyverrel-lőszerral visszaélés büntett megállapításakor.

A harmadfokú bírósági ítéletben a tartalmi hivatkozáson felül konkrét hivatkozás történt a nyomozás során felvett tanúkihallgatásomra az ítélet 195-196.oldalán(tanúkihallgatásokról felvett jegyzőkönyvek:53-as nyomozati irat 1877-1893 oldal és 1901-1911.oldal).

Az elsőfokú bíróság is lépten-nyomon megsértette a hallgatáshoz való jogomat, szankciót helyezett kilátásba, ha nem teszek észrevételeket, nem cáfolom meg azonnal a rám nézve terhelő adatokat, továbbá többször felszólított, hogy tegyek vallomást, zárt tárgyalást rendelt el, azon is megpróbált vallomástétele sarkallni. Rendőri erőszak alkalmazását helyezte kilátásba, ha nem szolgáltatok mintát az általa kirendelt nyomszakértőnek, ezek mind mind a védekezéshez, tisztességes eljáráshoz való jogaim megsértései.

Az elsőfokú ítélet meghozatalát követően is tovább próbált vallomástételre kényszeríteni a nyomozó hatóság, többször tanúként kihallgattak és átkutatták a zárkám a Márianosztrai Fegyház és Börtönben, lefoglalták a másodfokú tárgyalásra való felkészülésemet tartalmazó és a védőmnek szóló jegyzeteimet is. Egyidejűleg voltam vádlott és tanú ugyanabban az ügyben. 2013.decemberében és 2014.januárjában a Terrorelhárítási Központ munkatársai is kihallgattak a fogvatartási helyemen, a Tiszalöki Büntetés-Végrehajtási Intézetben, erről előzetesen sem engem, sem a védőmet nem értesítették, a védőm a kihallgatáson jelen sem lehetett, jegyzőkönyvet nem vettek fel, védő közreműködését nem tették lehetővé.

A védekezéshez való jogom súlyos sérelme-és a tisztességes eljáráshoz fűződő jogomé is- hogy az ügyészség által idézett és az elsőfokú bíróság által ügyészi indítványra és hivatalból is kihallgatott tanúk tömegével szemben mindössze néhány tanú kihallgatását kértem a védekezésem alátámasztására.

A bírósági eljárás során én is és védőm is többször indítványoztuk [REDACTED] tanúkenti kihallgatását, a X.tényállási pontban szereplő bűncselekményben való részvételem megcáfolására (arra a tényre, hogy a bűncselekmény időpontjában a munkahelyemen tartózkodtam). Ezen két tanú meghallgatásának indokoltságát és megalapozottságát más tanúk vallomásai, okiratok is alátámasztották, ennek ellenére a bíróság nem hallgatta ki ezen tanúkat.

További két tanú [REDACTED] kihallgatása is indokolt lett volna a védekezésem alátámasztására, az V. és VIII. tényállási pont tekintetében, hiszen ezen tanúk kizárták volna azt, hogy részt vettem volna ezen bűncselekmények elkövetésében (ezek a tanúk a munkatársaim voltak és e két bűncselekmény elkövetésének az időpontjában én velük dolgoztam).

A rám nézve kedvező/mentő tartalmú szakvéleményt adó szakértői vizsgálatok elvégzése azért vált lehetetlenné, mert a rám nézve mentő körülményeket tartalmazó, a nyomozó hatóság birtokában lévő tárgyi bizonyíték megsemmisült (a XI. tényállásra nézve, a térfigyelő kamera felvételeit tartalmazó szerver), illetve illetve azt a nyomozás során illetéktelen személynek adta ki a nyomozó hatóság és az eltűnt (V. tényállásra nézve, a bűncselekmény időpontjára a munkavégzésemet igazoló közokirat).

A tatárszentgyörgyi cselekmény kapcsán kardinális tanúkihallgatást mellőzött: [redacted] sértett látta az egyik elkövetőt, ennek ellenére mellőzte ezen tanú kihallgatását, aki szintén rám nézve mentő tanú lett volna.

Csak a bírósági eljárás előrehaladott szakaszában derült ki, miszerint a vád megalapozására előterjesztett lényeges bizonyítékokat ki kell rekeszteni a bizonyítékok köréből, mert a nyomozó hatóság jogsértő módszereket alkalmazott a bizonyítékok összegyűjtése során.

A vádat irreleváns, értelmezhetetlen bizonyítékokkal indokolta az ügyészség:

1./ 2009. augusztus 21-én 9 órakor törvényes kioktatás és védő kirendelése nélkül történt a nyomozati kihallgatásom (45. nyomozati kötet, 2071-2093. oldal).

A vádiratban hivatkozásra került:

- személyi rész (11. oldal)
- III. vádpont (27. oldal)
- X. vádpont (37. oldal)
- XI. vádpont (81. oldal)

[redacted] nyomozati tanúkihallgatása, törvényes kioktatás mellőzésével (19. nyomozati kötet, 117-119. oldal).

A vádiratban hivatkozásra került:

- X. vádpont (73. oldal)

[redacted] sértettet törvényes képviselő jelenléte nélkül hallgatta meg a rendőrség.

A vádiratban hivatkozásra került:

- I. vádpont (17. oldal)

Az I. fokú bíróság kirekesztette a bizonyítékok köréből (Ítélet 480. oldal).

[redacted] nyomozati tanúkihallgatása, törvényes kioktatás mellőzésével.

A vádiratban hivatkozásra került:

- IX. vádpont (63. oldal)

Az I. fokú bíróság kirekesztette a bizonyítékok köréből (Ítélet: 719. oldal).

[redacted] nyomozati tanúkihallgatása, törvényes kioktatás mellőzésével.

A vádiratban hivatkozásra került:

- IX. vádpont (63. oldal)

Az I. fokú bíróság kirekesztette a bizonyítékok köréből (Ítélet: 722. oldal).

[redacted] nyomozati tanúkihallgatása, a tanú szellemi fogyatékos.

A vádiratban hivatkozásra került:

- III. vádpont (27. oldal)

Az I. fokú bíróság a tanú kihallgatását mellőzte (Ítélet 551. oldal).

[redacted] sértettet törvényes képviselő jelenléte nélkül hallgatta meg a rendőrség.

A vádiratban hivatkozásra került:

- Az I. fokú bíróság kirekesztette a bizonyítékok köréből (Ítélet: 561. oldal)

[redacted] nem magyar állampolgár, a magyar nyelvet nem ismerő, írástudatlan sértettet tolmács és hatósági tanú közreműködése nélkül hallgatta ki a rendőrség (I. fokú bírósági ítélet 505. oldal).

A vádiratban hivatkozásra került:

- II. vádpont (20. oldal)

hatósági tanút a titoktartási kötelezettség feloldásának elmulasztásával hallgatta ki a rendőrség.

A vádiratban hivatkozásra került:

- X. vádpont (73. oldal)

A mulasztást az elsőfokú fokú bíróság pótolta (630. sz. tárgyalási jegyzőkönyv 10. oldal).

tanút törvényes képviselő jelenléte nélkül hallgatta meg a rendőrség.

A vádiratban hivatkozásra került:

- VIII. vádpont (56. oldal)

A másodfokú fokú bíróság kirekesztette a bizonyítékok köréből (másodfokú bírósági ítélet 166. oldal).

sértettet törvényes képviselő jelenléte nélkül hallgatta meg a rendőrség.

A vádiratban hivatkozásra került:

- VII. vádpont (52. oldal)

Az elsőfokú fokú bíróság kirekesztette a bizonyítékok köréből (Ítélet 662-663. oldal).

12./A 2009. augusztus 21-én, Debrecen-Dombostanya ingatlanon lefolytatott szemléről készült jegyzőkönyvet valótlan tartalommal vették fel.

A vádiratban hivatkozásra kerül:

- I. vádpont (17. oldal)

- V. vádpont (38. oldal)

- VII. vádpont (52. oldal)

- XII. vádpont (83. oldal)

Az elsőfokú fokú bíróság kirekesztette a bizonyítékok köréből (Ítélet 395. oldal).

13./A vádirat nem tartalmazza a másokétól elkülönülő, pontosan körülhatárolt cselekvőségemet.

- I. vádpont (12-17. oldal)

14./A Tiszalök településen történt emberöléssel összefüggésben, a vádhatóság által hivatkozott fegyverszakértői vélemény (31. nyomozati kötet 341-417. oldal) irreleváns, mivel abban nem került azonosításra az elkövetés eszköze, ebből következik, hogy a munkahelyemen megtalált lőfegyvereken azonosított genetikai mintával összefüggő – a vádhatóság által indítványozott – **hemogenetikai szakvélemény is irreleváns (30. nyomozati kötet 85-211. oldal), mivel arra nem történt vizsgálat, hogy a genetikai mintám mikor került rá a fegyverre és a minta milyen szöveti eredetű.**

- X. vádpont (vádirat 73. oldal)

15./A nyomozás során, a gyanúsítottak lábméretének meghatározása nyilvánvaló tévedés. A vádhatóság a szakvéleménnyel szemben benyújtott panaszokat elutasította.

A vádiratban hivatkozásra került:

- I. vádpont (16. oldal)

Az I. fokú bíróság kirekesztette a bizonyítékok köréből (Ítélet 312. oldal)

A főügyészségnek a szoros ügyészi felügyelet mellett folytatott nyomozás során, illetőleg a vádemelést megelőzően hivatalból észlelnie és korrigálnia kellett volna a mulasztásokat, hiányosságokat.

Az elsőfokú bíróság 2010. december 9-én a tárgyalás előkészítésének szakaszában nem vizsgálta a vád bizonyítékait, ellenben az előkészítő tárgyalást a védelmi indítványok megsemmisítésére használta fel, ami szintén a védekezéshez, tisztességes eljáráshoz való jog súlyos sérelme.

Az aggályos, törvénysértő bizonyítékok későbbi mellőzése azt eredményezte, hogy a védelem stratégiája újra és újra hatálytalanná vált.

Az elsőfokú bíróság pótnyomozást végzett, bizonyítékokat gyűjtött(annak ellenére, hogy az ügyészség erre nézve semmiféle bizonyítási indítványt nem terjesztett elő).

A bíróság által, a vád alátámasztására meghallgatott tanúkkal és kirendelt szakértőkkel együtt a védelemnek már a bíróság által összeállított bizonyítékrendszerrel kellett szembesülnie, miközben az ügyészség a bizonyítási eljárás passzív szemlélőjévé vált.

Az elsőfokú bíróság eljárásának tisztességtelensége:

Az elsőfokú bíróság sem tisztességes, sem pártatlan nem volt, nyomozást folytatott a vád alátámasztására, a védelem összes bizonyítási indítványát lesöpörte(egy szakértőt sem rendelt ki, amit a védelem kért, egy tanút sem hallgatott ki, amit a védelem indítványozott), ezzel szemben az összes nyomozás során eljáró szakértőt kihallgatta, hozzájuk pótlólag kérdéseket intézett, az összes, nyomozás során felmerült tanút kihallgatta.

Ezen felül az **ártatlanság védelme** elvét is megsértette, mivel esélyt sem adott a védekezésem előterjesztésére, kezdettől fogva a bűnösségemet vélelmezte, lásd: Élet és Irodalom cikke, 1-es melléklet).

Kirívóan tisztességtelen, hogy a tanácselnök feladatának érezte a vád bizonyítását.

Az I. fokú bíróság tehát nyomozást folytatott a vád alátámasztására, az iratokból kitűnik [REDACTED] tanácselnök, a kizárólag terhelő bizonyítékok beszerzésére irányuló példátlan igyekezete, elfogultsága, a bűnösségemre vonatkozó megdönthetetlen vélelme. Az öttagú bírói tanács helyett [REDACTED] [REDACTED] bíró egy személyben járt el, sem [REDACTED] bíró, sem az ülnökök nem közreműködtek az ügyvitelben, de az ítélet indoklásában sem.

A bíróság a Pest Megyei Főügyészség összes bizonyítási indítványának kivétel nélkül helyt adott, a vádiratban megjelölt tanúkat, igazságügyi szakértőket kivétel nélkül meghallgatta. Ez a módszer önmagában még nem kifogásolható, azonban az már igen, hogy ezzel szemben a bíróság a védelem összes bizonyítási indítványát elutasította. Ez a kiegyensúlyozatlan eljárás a vádhatóság szempontjait helyezte előtérbe, aránytalan előnyhöz juttatva a vádat, ugyanakkor rámutat a bíróság részrehajló álláspontjára.

A bíróság visszaélt a hazai eljárásjogban megengedett lehetőséggel, amely szűk körben teret enged számára a vád bizonyítékainak pontosítására, kiegészítésére, de amely lehetőség semmiképpen nem jelenti, hogy a bíróság kiterjedt nyomozást folytathat a megalapozatlan vád bizonyítására. Azt lehet mondani, hogy a Pest Megyei Főügyészség szerepe a vádirat benyújtását követően mintegy megszűnt, további bizonyítást a főügyészség nem tartott szükségesnek.

Ellenben a bíróság nem tartotta elégségesnek az ügyészség által felajánlott bizonyítékokat. A rendőrség által a nyilvánvaló jogsértések útján beszerzett tanúvallomások kirekesztése a bizonyítékok köréből nem a tárgyalás előkészítése során történt, hanem a tárgyalás előrehaladt szakaszában (az előkészítő ülést a bíróság a védelem indítványainak megsemmisítésére alkalmazta), amelynek következtében a védelem számára addig ismert bizonyítékok kihullottak a bizonyítékok köréből. A vád nem reagált, a bíróság azonban hivatalból pótolta a vád bizonyítékait, a tanúkat ismételtén kihallgatta, jóval részletesebben, mint ahogy az a nyomozás során történt.

A bíróság nem volt elégedett a vád, hozzávetőlegesen 170 tanújának vallomásával sem, igaz a védelem is úgy vélte, hogy a vádlottak szempontjából érdektelen beszámolók hangzottak el, ami rámutat a vád megalapozatlanságára.

A elsőfokú bíróság hivatalból elrendelte a nyomozás során meghallgatott, a vádhatóság által mellőzött összes tanú bírósági meghallgatását, ezen felül intézkedett lehetséges tanúk felkutatására és meghallgatására. Ennek következtében a bíróság 2011. április 27. és 2013. április 17. napja között további 45 idézést bocsájtott ki, tanúkihallgatás céljából.

A tárgyaláson felszínre kerültek a nyomozóhatóság által, a nyomozási cselekmények végrehajtásakor elkövetett szabálysértések, ezekre hivatkozva a védelem vitatta a bizonyítékok jogszerű felhasználását az eljárásban. A védelmi kifogásokra reagálva a bíróság hivatalból elrendelte a vitatott nyomozási cselekményeket végrehajtó összes rendőr bírósági meghallgatását. Ez, a bizonyítékok legalizálására irányuló intézkedés 2011. november 23. és 2013. április 10. napja között 65 bírósági kihallgatást eredményezett. A rendőröket (akik különösen érdekeltek voltak saját jogsértéseik mentegetésében) esetenként több alkalommal is hosszasan hallgatta ki a tanács elnöke. Végül valamennyi rendőri módszert kifogástalannak állították be. Kihívó eset, ahogy a 2009. augusztus 21. napján, [REDACTED] szám alatti ingatlanon végrehajtott házkutatásból készült jegyzőkönyvet ki kellett rekeszteni a bizonyítékok köréből, mert valótlan tartalommal vették fel (nem rögzítették a tényt, hogy fegyvereket találtak, utólag olyan személyek írták alá a jegyzőkönyvet, akik nem is voltak jelen, a hatósági tanú leittasodott a házkutatás közben etc.), a bíróság mégis kifogástalannak minősítette a rendőri eljárást. Álláspontom szerint a bíróság szándékosan elfedte, bagatellizálta a jogsértő rendőri magatartást, amely felszínre kerülése és szankcionálása az elítélésemet megkérdőjelezte volna. A tanúkihallgatásokkal kapcsolatban arra is rámutatok, hogy nem indokolhatja semmi [REDACTED] [REDACTED] tanúnak a 2011. április 19. és 2013. április 10. napja között, 20 alkalommal történő, több száz oldalon jegyzőkönyvezett bírói kihallgatását (a nyomozás során 16 alkalommal hallgatták ki). Ennek következtében kezelhetetlen mennyiségű, önellentmondásokkal tarkított adathalmaz keletkezett, ugyanabban a kérdéskörben „igen és nem” válaszok. Ezt lehetetlen értelmezni is, nem beszélve a tanács elnökének (és a rendőrség) nem kívánatos módszereiről. Épp így indokolatlan a korábbi munkatársaim [REDACTED] 2011. december 9. és 2013. március 6. napja között, összesen 21 alkalommal történt kihallgatása és a velük szemben alkalmazott kihallgatási módszerek. Ezeket a tanúkat addig

hallgatta ki a bíróság, amíg a tőlük elvárt válaszokat nem produkálták. Kiküldött bíró általi tanúkihallgatáshoz (mellőzve a védelmet) 4 alkalommal folyamodott a bíróság, amely eljárást önmagában nem, csak a sérelmezett kontextusban sérelmezem, ez is a védekezéshez való jogom és a tisztességes eljáráshoz való jogom súlyos sérelme:

A bíróság hivatalból rendelt el négy különböző helyszínen szemlét, bizonyítási kísérletet, a védelem szempontjainak, indítványainak mellőzésével. A 2012. október 9. napján, Tiszalökön elrendelt fegyverszakértői bizonyítás tárgya - a megdönthetetlen vélelemnek megfelelően – a munkahelyemen lefoglalt Mauser gyártmányú fegyver vizsgálata volt, annak ellenére, hogy az összes fegyverszakértő egybehangzó véleménye szerint a fegyvert nem azonosították az elkövetés eszközeként. A továbbiakban a bíróság tovább szélesítette a terhelőnek vélt bizonyítékok körét, amikor elrendelte a nyomozás során kizárt, de a vádhatóság által mellőzött összes szakértő és szakértőjelölt bírósági meghallgatását is. Ebben a körben a bíróság 2012. június 6. és 2013. április 12. napja között további 21 idézést bocsájtott ki.

Az eredetileg az ügyészség által meghallgatásra indítványozott, a nyomozás során eljáró szakértők [REDACTED]

[REDACTED] újabb és újabb megbízásokat kaptak a bíróságtól, így 2012. november 16. és 2013. május 2. napja között valamennyien több, a bíróság által megrendelt szakvéleményt terjesztettek elő a bírósági meghallgatások alkalmával.

Mintha mindez még nem lenne elég, a bíróság a tárgyalás időtartama alatt összesen 15 újabb szakvélemény beszerzését rendelte el (továbbra is a vád bizonyítására), majd az önmaga által kirendelt szakértőket a tárgyaláson is meghallgatta.

A bíróság nem válogatott a módszerekben, rendőri erőszakot helyezett kilátásba, ha nem működök együtt a nyomszakértővel a lábméretem meghatározásában, pedig a vád nem is állította, hogy az általam viselt lábbeli lenyomatát bármelyik bűncselekmény helyszínén megtalálták volna. Az is kirívó, hogy három évvel az elfogásomat követően, 2012. szeptember 6-án a személyazonosságom megállapítására irányuló genetikai vizsgálatot rendelt el a bíróság. Végeredményben a bíróság a vád által elégségesnek tartott összes érdemi szakvéleményt igyekezett korrigálni.

A bírósági tárgyalás egész időtartama alatt rendkívüli adatgyűjtés zajlott.

A bírósági iratok bizonyítják, hogy személyesen a tanács elnöke több tucat legkülönbözőbb hatóság, állami- és magáncég, önkormányzatok irányában bocsájtott ki megkeresést. Elsődleges partnere ebben az Nemzeti Nyomozó Iroda, amelynek munkatársaival személyes, telefonos kapcsolatot ápolt. Valójában úgy tűnik, hogy a megkereséseket is rendszerint az Nemzeti Nyomozó Iroda generálta, és a bíróság tevékenységét a nyomozóhatóság orientálta.

A tanács elnöke a hazai jog előírásait megkerülve, jogosulatlanul betekintett titkos minősítésű iratokba is, amelyeket a védelem nem ismerhetett meg, ez az egyoldalú megismerés tovább inspirálhatta a tanács elnökét. A bírósági iratok azt is bizonyítják, hogy a bírói megkeresések nyomán jelentős mértékben áramlottak a legkülönbözőbb bizonyítékok közvetlenül a bírósághoz. Ebben a körben is kirívó az Nemzeti Nyomozó Iroda aktivitása, rendszerint a főügyészség megkerülésével,

közvetlenül a bíróságnak küldte meg utóbb azokat a bizonyítékokat, amelyek már a nyomozás során is rendelkezésre álltak, illetve más eljárásban keletkezett adatokat, de egyes esetekben megkeresés nélkül csatoltak be újabb bizonyítékokat, ezzel beavatkozva a bizonyítási eljárásba.

Különösen sérelmezem [REDACTED] más eljárásban keletkezett tanúkihallgatási jegyzőkönyvének az elsőfokú fokú ítélethozatalt követően történő becsatolását, amelyet a védelem csak a jogerős ítélethozatal után ismerhetett meg, ugyanakkor az első és másod fokú bírósági ítélet indoklása erre a tanúvallomásra is alapul mindez a tisztességes eljáráshoz, a védekezéshez és a hatékony jogorvoslathoz való jogom sérelmét eredményezte.

A védelmemre kirendelt [REDACTED] ügyvéd nem észlelt és nem lépett fel az ellen, hogy a 2009. augusztus 21-én 9 órakor kezdődő rendőrségi kihallgatásokon semmiféle kioktatásban nem részesültem a jogaimat, és kötelességeimet illetően. Elkerülte a védő figyelmét, így nem lépett fel ellene, hogy 2009. augusztus 22-én 10 órakor kezdődő gyanúsított kihallgatásomon sem történt meg a hazai jog előírásainak megfelelő teljeskörű kioktatásom. Nem észlelte és nem lépett fel ellene, hogy a 2010. február 4-én 13 órakor kezdődő kihallgatásomon a rendőrség felhasználta a vizsgálatomról készült elmeszakértői véleményt, a hazai jog szerint zártan kezelendő, lelet részét. A visszaéléssel szemben, általam előterjesztett panaszhoz nem csatlakozott. Kirendelése időtartama alatt nem terjesztett elő egyetlen észrevételt és indítványt sem, nem lépett fel az ellen sem, hogy holott megtagadtam a vallomástételt, a folytatólagos kihallgatásaim során mindig, ennek ellenére a nyomozó hatóság tagjai tovább kérdezték. 2010. március 3-án a kifejezett kérésem ellenére nyilatkozott a médiában.

[REDACTED] kirendelt védő nem lépett fel a nyomozás előrehaladt szakaszában történt tanúkihallgatással szemben (2010. január 18. és 2010. február 21.), és nem tett lépéseket a tanúkihallgatásom bizonyítékként történt felhasználásával szemben a bíróságon, a védő nem észlelte, hogy az I. fokú bíróság elmulasztotta a vádlotti kioktatásomat, nem lépett fel ellene és nem csatlakozott az általam képviselt állásponthoz. Az I. fokú bírósági ítélet írásbeli indoklásának jelentős késedelmével szemben a védő nem nyújtott be kifogást. A védő nem tanulmányozta a II. fokú bírósági tárgyaláson előterjesztett fellebbezésem, nem csatlakozott az indítványaimhoz, a kérelmeimhez. Ezzel szemben teljesen magalapozatlan, szűkkörű fellebbezést terjesztett elő. Az abban sérelmezett körülmény (miszerint IV. rendű elítélt védője 15 percig nem tartózkodott a tárgyalóteremben az elsőfokú tárgyaláson) nem hatályon kívül helyezési ok – a védő álláspontjával szemben –, és számomra semmilyen hátrányt nem okozott. Ennek ellenére a védő a harmadfokú bírósági tárgyaláson ugyanerre a körülményre hivatkozva kérte az első és másodfokú bírósági ítéletek hatályon kívül helyezését és új eljárás lefolytatását. Az általam a harmad fokú bírósági tárgyaláson előterjesztett fellebbezésemről velem nem konzultált, a fellebbezéseimhez nem csatlakozott, nem lépett fel az ellen, hogy [REDACTED] tanácselnök bíró elutasította az iratismertetésre vonatkozó kérelmemet (amellyel a fellebbezésemet szándékoztam alátámasztani), és hogy a bíró korlátozta az észrevételem szóbeli előadását. Nem észlelte a védő, hogy a harmadfokú bírósági

tárgyaláson nem került ismertetésre sem a saját, sem pedig a védő írásban benyújtott fellebbezése, mindet a tisztességes eljáráshoz a védekezéshez és a hatékony jogorvoslathoz való jogom sérelmét eredményezte.

Az elsőfokú bírósági tárgyalás, 167 nap, heti 2-3 alkalommal reggeltől késő délutánig tartott. A Büntetés-végrehajtási Intézet hideg élelmet biztosított a tárgyalási napokon, rendkívül szegényes, minden nap kenyér, májas konzerv volt. Folyadékot nem biztosítottak. Kézbilincset, övbilincset és lábbilincset alkalmaztak velem szemben, vezetőszáron vezettek.

Az előállítást a Büntetés-Végrehajtás Műveleti Osztály végezte, a Készenléti Rendőrség biztosítása mellett, felvezetéssel, megkülönböztető jelzés használata mellett, nagy sebességgel szállítottak, azonban a gépkocsiban nem volt biztonsági öv. A tárgyalóterembe maszkos, felfegyverzett őrök kísérték (hangsúlyozva a veszélyességemet), pedig fogva tartásom alatt semmiféle ellenállást nem tanúsítottam. A tárgyalóterem karzatáról folyamatosan szidalmaztak, sértegettek (a tanúk is), ami rendkívül megalázó volt. A túlzott, látványos biztonsági intézkedések a közvélemény felé a bűnösségemet sugározták.

Az ilyen eljárás Embertelen és megalázó bánásmód tilalmába ütközik és sérti az emberi méltóságot és az ártatlanság vélelmét is.

A vádtól eltérően az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a bűncselekményeket bünszervezetben követtem el, erről az elsőfokú bírósági ítéletből értesültem, a bíróság egyesek mellett a kioktatás és védő nélkül, 2009. augusztus 21-én felvett nyomozati vallomásomra hivatkozott, az indoklás bizonytalan megállapításokat tartalmaz a bünszervezet kialakulását illetően, hiányos, a bünszervezeti hierarchia meglétére vonatkozó megállapításokat nem tartalmaz. A védelem a másodfokú bíróság előtt kifogásolta a bünszervezeti elkövetés megállapítását, a fellebbezését a III. fokú bíróság előtt is fenntartotta. A II. fokú bíróság nem indokolta, hanem tényként kezelte a bünszervezeti elkövetést, nem észlelte, hogy az I. fokú bíróság jogsértően beszerzett bizonyítékokra hivatkozott, sem pedig az indoklás hiányosságát. A III. fokú bíróság nem tért ki a fenntartott védői fellebbezésre, illetve a II. rendű elítélt védőjének a bünszervezeti elkövetés megállapításával szemben beterjesztett fellebbezésére.

Az is az I. fokú bírósági ítéletből derült ki, hogy a vádtól eltérően az emberölést az elsőfokú bíróság a Btk. 166. § (2) bekezdés d) pontja szerint is minősítette. A másod és harmadfokú bíróság a minősítés változást nem vizsgálta.

Arról is az elsőfokú bírósági ítéletből értesültem, hogy bűnösnek talált a bíróság haditechnikai termékkel visszaélés büntetében. Arra nézve semmilyen indoklás, bizonyítás a bíróság részéről nem történt, hogy milyen szerepem volt a III. rendű elítélt lakásán megtalált (2009. augusztus 21.) katonai célra gyártott lőszer beszerzésében, tárolásában. A megállapítás ellen fellebbeztem, másodfokú bíróság elleni bűncselekményeket (a haditechnikai termékkel visszaélést is) egységesen lőfegyverrel lőszerrel visszaélés büntetéként értékelte.

A vádtól eltérően az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a II. tényállás (Debrecen - menekülttábor) emberölés büntetéként kísérlete, nem pedig foglalkozás körében elkövetett szándékos veszélyeztetés büntette. A fellebbezésem, mely szerint jogellenes a vád változtatása a nem magyar

állampolgárságú tanúk nyomozati vallomásaira hivatkozva, a fellebbviteli bíróságok nem bíralták el. (A nyelvet nem ismerő, írástudatlan sértettől tolmács és hatósági tanú közreműködése nélkül vették fel a vallomást.)

A vádirat VII. tényállásban (Nagycsécs) leírtakból az következik, hogy III. rendű elítélt eshetőlegesen szándékkal követte el az emberölést. Nem merült fel bizonyíték, nem történt bizonyítás arra nézve (szakértői vélemény, bizonyítási kísérlet), hogy III. rendű elítélt látta, egyáltalán láthatta-e a sértetteket a lövés leadásakor. Ennek ellenére az I. fokú bíróság kimondta, hogy az elkövető egyenes szándékkal követte el az emberölést. A megállapításnak semmilyen előzménye nem volt. Az eshetőlegesen szándék a hazai jogban kizárja az előre megfontoltságot, az előre megfontolt szándék hiánya pedig kizárja a saját tetteitársi elkövetésem megállapítását, tekintettel arra, hogy a tényállásban leírtak szerint is, a lövések leadásakor 60-80 méterre voltam az elkövetőtől. Az erre vonatkozó fellebbezésemet sem a másod, sem pedig a harmadfokú bíróság nem bírálta el.

A másodfokú bíróság a XI. tényállást (Kisléta) jelentősen megváltoztatta az ítéletében. Az elsőfokú bírósági ítéletben rögzített tényállás szerint én voltam az, aki az elkövetőket a bűncselekményt megelőzően, a bűncselekmény helyszínére szállítottam gépkocsival, majd a bűncselekményt követően, a bűncselekmény helyszínéről távozáskor is én vezettem a gépkocsit. A másodfokú bíróság ezt a bűnsegédi magatartást már IV. rendű elítéltnak tulajdonította, a változtatást nem indokolta. A harmadfokú bíróság a lényeges változtatással összefüggő fellebbezésemet figyelmen kívül hagyta. Mindezek tisztességes eljáráshoz a védekezéshez és a hatékony jogorvoslathoz való jogom sérelmét eredményezik.

Az elsőfokú bíróság elnöke – saját elmondása szerint is, lásd csatolt, Élet és Irodalom cikke – már a nyomozati iratok előzetes áttekintésekor meggyőződött arról, hogy bűnös vagyok. A bizonyítási eljárást e meggyőződése köré szervezte.

A bűnösségem megállapítása elsősorban arra a vélelemre alapul, hogy amennyiben az általam elismert bűncselekményeket elkövettem (III. IV. VI. tényállás), úgy a bíróság szerint valamennyi bűncselekményt elkövettem. Továbbá ha az elismert cselekmények során két alkalommal ugyanazt a fegyvert használtam (Mauser Werke gyártmányú puskát), akkor valamennyi esetben, amikor és ahol ennek a fegyvernek a használatát kimutatták, automatikusan csakis én lehettem az elkövető. Minden esetben hivatkozott bizonyíték a fegyverszakértői vélemény és a fegyveren azonosított genetikai minták (még akkor is, ha nem azonosították a nekem tulajdonított fegyvert), de óvakodtak megállapítást tenni a hatóságok arra nézve, hogy hol és mikor került a genetikai mintám a fegyverre, (egész konkrétan ezt sohasem vizsgálta hemogenetikus szakértő és a genetikai mintám szöveti eredetét-pl. vér, nyál, stb- sem vizsgálta sosem) hiszen akkor már nem lehetett volna általánosságban hivatkozni erre.

Valójában szakértői módszerrel nem bizonyosodott be, hogy a Mauser gyártmányú fegyverrel sor került volna emberélet kioltására.

A II. és V. tényállás vonatkozásában (Debrecen-menekülttábor és Nyíradony-Tamásipuszta) a fegyverszakértői vélemény mindössze valószínűségi szinten azonosította a fegyvert, ezekben az esetekben is. IV. rendű elítélt rám nézve terhelő elhangzott vallomása (állítólag tőlem hallotta, hogy elkövettem a bűncselekményeket) elegendő volt az elítélésemhez. Más bizonyíték egyáltalán

nincs. Ezzel szemben a védelmemre ajánlott tanúkihallgatásokat elutasították, az okirati bizonyítékokat mellőzték, ezek mind mind a védekezéshez és a tisztességes eljáráshoz való jogom sérelmét eredményezik.

A X. tényállás (Tiszaölök) tekintetében egyáltalán nem történt fegyverazonosítás, ugyancsak IV. rendű elítélt egyoldalú állítása elegendő volt arra, hogy a Mauser fegyvert nevezzék meg az elkövetés eszközeként. Ebben az esetben sem hallgatták ki sem a nyomozás sem a bírósági eljárás során a védekezésemet alátámasztó tanúkat és valamennyi bizonyítási indítványomat elutasították, ugyanakkor hivatkozásra került a teljesen irreleváns genetikus szakvélemény a fegyverrel összefüggésben. A bizonyított tények legfeljebb annak megállapítását tették volna lehetővé, hogy eszközöket, gépjárművet biztosítottam a bűncselekményhez, vagy közreműködtem a bűncselekmény nyomainak eltüntetésében, de a helyszínen, a lövés leadására vonatkozó megállapítást csak vélelemnek tartom.

A vélelmek odáig terjedtek, hogy a IV. tényállásban (Tatárszentgyörgy) egyenesen azt rótták fel nekem a bíróság, hogy gépjárművezetői engedéllyel rendelkeztem, ezért én és csakis én szállítottam az elkövetőket a bűncselekmény helyszínére. Semmiféle más bizonyíték rám nézve nem merült fel.

A XI. tényállásban (Kisléta) kizárólag IV. rendű elítélt vallomása alapján ítélték el, csak azt még ő sem állította, hogy másokkal együtt behatoltam a sértetti ingatlanba, ez valóban egy távoli következtetés, annak vélelme, hogy ezen a helyszínen is szükség volt a biztosító jelenlétemre.

Arra azonban már nem fordított gondot a bíróság, hogy a széles körben hivatkozott autópálya használati adatokat ellenőrizze, hiába indítványoztam következetesen az első és másodfokú bíróság előtt is.

Az elsőfokú bíróság elmulasztott igazságügyi fegyverszakértőt kirendelni a VII. és IX. tényállás (Nagycsécs, Tatárszentgyörgy) vonatkozásában a lövést leadó személy helyzetének meghatározására, pedig ez a kérdés a hazai jog szerint szakkérdés. Szakértő kirendelése helyett az elsőfokú bíróság kitalálta, hogy hol állt az elkövető, mit látott. Ez a találgatás egyenes szándékkal történt emberölés megállapítását eredményezte (VII. tényállás). Továbbá amennyiben a bíróság elég körültekintően jár el, az is nyilvánvalóvá vált volna, hogy a tényállásban rögzített módon meg sem történhetett volna a bűncselekmény (IX. tényállás). A vonatkozó fellebbezésemet, illetve II. rendű elítélt védőjének fellebbezését a bíróságok figyelmen kívül hagyták.

Embertelen, megalázó és aránytalan a panaszolt büntetés, a büntetés enyhítésére ezért esélyem sincs a jelenlegi szabályozás szerint 40 évet követő felülvizsgálatot feltehetőleg nem élem meg (48 éves vagyok). Elítélésem politikai döntés. Ez kvázi halálos ítélet, nincsen semmi remény a szabadulásra, de szempontrendszer sincs, amelynek meg kellene felelnem, hogy a büntetésem enyhíthető legyen. Legfeljebb 25 év elteltével majd rendszeresen történt felülvizsgálat, jogi fórum előtti pártatlan bírói testület vizsgálata jelenthet esélyt arra, hogy adott szempontoknak megfelelően, élve kerüljek ki a fogvatartásból.

Arra is szeretnék rámutatni, hogy a büntetés a panaszolt tisztességtelen eljárás következménye.

Az ésszerű határidőn belül történő elbírálás sérelme:

Az eljárás elhúzódása több elemből tevődött össze, ezek egyike sem róható fel nekem.

A nyomozás során számos eljárási szabálysértés történt, amelyet az ügyész nem észlelt, a védekezés nagyban alapult a jogsértés útján beszerzett bizonyítékokra. Az elsőfokú bíróság terjedelmes bizonyítást folytatott le a vád bizonyítékainak korrekciójára, pótlására, és bizonyítékrendszert állított fel. Számos ilyen jogsértő bizonyítási cselekmény történt (pl. lehallgatási anyagok felhasználása) a bíróság részéről is. Az elsőfokú bíróság elmulasztotta a vádlottak teljes körű kioktatását a tárgyaláson, ezt megpróbálta eltussolni, emiatt számos tárgyalási napot kellett megismételni. Az nem róható fel nekem, hogy a bíróság nem észlelte a kizárt védői közreműködést, amiatt újabb ismétlési szakasz következett, amely újabb késedelmet okozott.

Az elsőfokú bíróság elmulasztotta megállapítani a személyi szabadság korlátozása büntetést, ez váltotta ki a harmadfokú eljárást.

Az elsőfokú bírói tanács elnöke közel egy év múltán kézbesítette az ítélet indoklását, hogy ez mennyire volt szándékos, arra vonatkozóan a tanácselnök ellen lefolytatott fegyelmi eljárás iratai a mérvadók, amelyeket nem áll módomban beszerezni.

Az első és másodfokú tárgyalás között, illetve a másod és harmadfokú tárgyalás között is indokolatlanul hosszú idő telt el.

Mindez az eljárás ésszerű időn belül történő befejezéshez fűződő jogom sérelmét eredményezi.

A harmadfokú bírósági végzés megsemmisítését azért tartom különösen indokoltnak, mert a harmadfokú bíróság nem vizsgálta felül az első és másodfokú bíróság eljárását-ezáltal nem is észlelte a rengeteg jog-és törvénysértést- a harmadfokú nyilvános ülés pedig önmagában sem volt pártatlan és tisztességes, mivel a bíróság tanácsa elnöke korlátozta a szóbeli észrevételezést, az érdekeimet védő, II.rendű terhelt érdekében eljáró védőtől a perbeszéd közben a szót megvonta, a benyújtott írásbeli fellebbezés indoklásokkal sem törődött, még csak el sem olvasta és csupán 6 óra alatt elítélt.

2016.06.27

Tisztelettel:

